

ДОЂЕ и то: Александар Вучић и Милорад Додик објавише да ће заједно са народом, а и са свим политичким и осталим факторима, написати „декларацију о опстанку српског народа”.

Шта у том будућем документу мора бити, а шта никако не би смело?

Може ли власт која је потписала Бриселски споразум водити политику која реално обезбеђује побољшавање положаја Срба и у самој Србији и у суседним и далеким земљама?

Треба ли се овој „декларацији” само радовати или од ње - због момента у којем се лансира, пре свега због промене курса власти према Косову и Метохији, промене која креће ка „последњој кривини“ - и зазирати?

Баш би било добро да Србија изрази сопствену приврженост Резолуцији 1244 СБ УН

Дејан МИРОВИЋ, професор Универзитета у Приштини, измештеног у Косовску Митровицу

• Александар Вучић, како је кренуо, добиће улицу у Приштини, можда и у Тирани, пошто га Рама толико хвали и биће први такав српски председник у историји, а он нека нека размисли зашто је то тако

ПОСТОЈИ неколико уговора о специјалним везама Србије и Републике Српске. Између осталих, и Дејтонским споразумом је то предвиђено.

Зато декларацију видим као политички акт, што значи - необавезујући. То није правни акт. Као такав, бар са стране Србије, служи и служиће за дневнополитичку употребу.

Убеђен сам да је његова поента: да се скрене пажња са обавезујућег уговора који ће Вучић потписати са особом каква је Хашим Тачи.

Декларација ће бити врста оправдања у вези свега што се спрема са Косовом, а знамо какве је све последице већ произвео Бриселски споразум.

Било би боље да се председник Републике бави оним стварима које су му у надлежности и да помогне Србима који живе на Косову и Метохији, а које од почетка власти користи као монету за поткусуривање са Западом - да би обезбедио сопствени опстанак на власти и имунитет за своје проблематично окружење.

Што се тиче Вучићевих добрих намера према Републици Српској, оне су се виделе када није подржао референдум у РС, неко се срео са Билом Клинтонем и Ђамилом Дураковићем, који тврди да се у Сребреници десио геноцид. Требало је да подржи референдум као демократски акт...

Дакле, ништа добро не очекујем да произађе из тога.

А шта нама треба? Декларација - не. Нама треба правнообавезујући споразум за области: култура, здравство, просвета, економске везе.

Поред споразума, постоје и друге варијанте уговора који могу да буду потписани.

Конкретно: да се у првој тачки дозволи да Срби из РС гласају на изборима у Србији.

Да друга тачка уговора буде да РС сматра да је Косово и Метохија неотуђиви део Србије у складу са Уставом из 2006. и Резолуцијом 1244 и свим другим актима које је Вучић избацио из Бриселских споразума.

Баш би било добро да Србија изрази сопствену приврженост Резолуцији 1244 СБ УН.

Трећа тачка је: да се осуђује репресија режима Мила Ђукановића над Србима у Црној Гори.

Иначе, Вучић, како је кренуо, добиће улицу у Приштини, можда и у Тирани, пошто га Рама толико хвали и биће први такав српски председник у историји, а он нека нека размисли зашто је то тако.

Даље предлажем да се на свечаност потписивања те декларације, са стране Србије позове Чеда Јовановић, јер је он први заступао ову политику коју води власт СНС. Чеда се први залагао за независно Косово и НАТО, као и за све друго што ради садашња власт.

То је мој савет протоколу.

А савет Вучићу је да после декларације не иде у Сребреницу. Бојим се нових немилих сцена у Сребреници, јер Вучић толико ужива да буде у центру пажње, па макар то било и у морбидним сценама. А таква би могла да буде и сцена да - први пут у историји- председника Србије јуре по сребреничким шумарцима.

(Факти)